

27. szám.
Julius 3. 1875.

Megjelenik minden **szombatnapon** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár : Egész évre jan.dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt. 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. **Kiadó-hivatal** : Pest, barátok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja** : 4 hasábos nempareille sor 10 kr.
Hirdetések felvételnek : egyedül **Láng Lipót és társa**, I. nemzetközi hirdetések felvételi hivatal **Budapestben**, Mária Valéria-utca Thonetudvar

XXVII. kötet.

CARMEN LUGUBRE.

Magyarok istene nem sajnálsz-é bennünk?
 Ma holnap nem lesz a kenyérre mit kennünk.
 Szalonnánk elolvad, jég elveri búzánk,
 Érdemeltük ezt, kik mindig hozzád húzánk,
 Hogy kolompéron tarts, köles-kásán, retken,
 S mellé megbőjtöltess pénteken és kedden;
 S fiaink nőjenek hajdinán és hagymán
 Ebédjöknek felét vacsorára hagyván.

Ugy szeretsz-é bennünk, ha meg vagyunk verve,
 Mint a katonadob mint a két fenekre?
 Jobb fülünk még tüzel büntető markodtul,
 S már a másik kezed másik felől fordul.
 Tán az egyensúlyért; de beláthatd magad
 Orrunkra bukunk így, még hamarabb hanyatt.
 S kérdés, ha lehuzzák mirőlünk az irhát,
 Lesz-e, a ki tegyen oltárodra mirrhát.

Hisz jó, ha az ostort néha ránk szalasztod,
 Mikor e nép töled kissé elrugaszkod.
 Mint mikor a pásztor karikása kondul,
 Szertezüllött nyája összébbre csoportul.
 De ha minden nyilad a hátunkba vágod,
 — Gyalútlan deszkából varrhatunk nadrágot,
 Melyen sárga szegből lesz verve a sujtás,
 S nem mi huzzuk fel, de ugy tesz bele majd más.

Háboru, dögvész, fagy, árviz, buzarozsda
 Verte a hátunkat jóformán laposra.
 Kijutott ez évre jégverés és sáska,
 Puszta lesz a Bánság, sivatag a Bácska . . .
 Én uram teremtöm! most már csak bevégzed
 'Sz már a csapásokból kifogyott a készlet.
 Ne engedd, hogy örök panasz jusson hozzád.
 Hisz így elfelejtjük a hálazsolozsmát.

Korda Imre.

Egy beszéd a házon kívül.

(Toaszt Ghyczy Kálmánra.)

Tisztelt ház!

Feljogosít így címezni, ily szép számmal egybegyült polgártársaimat azon körülmény, hogy a mult országgyűlésnek legutóbbi nagy érdemű elnöke praesideál, de helyén látom alkalmazni itt a fentebb kiejtett felszólítást annál is inkább, mert törvényt óhajtok revisió alá venni; nekem tisztelt polgártársaim nagy aggodalmam van az 1874. évi 33. t. c. 76-ik §-a ellen a mennyiben én azt nem látom teljesen alkalmazhatónak s nem felel meg az életben oly számtalanszor felmerülhető esélyeknek. Ugyanis azt mondja a hivatolt szakasz, hogy »A szavazás nyilvánosan, élő szóval történik«. Már most ezen utóbbi rész alkalmazásánál ha azon eset adja elő magát, hogy egyik polgártársunk, a ki pedig az állandó szójegyzékbe felvéve van, tehát tőle a szavazási jog meg nem tagadható, mondom ha ezen polgártársunkat azon szerencsétlenség éri, hogy szélhűdés vagy egyéb bekövetkező betegség folytán beszélő szere annyira tönkre megy, hogy szót kiejteni képtelen; azt tessék most már nekem megmondani, hogy a törvény ellen és mellett mily álláspontot foglal el a választás elnök? Hagyjuk tehát mi ezt nyílt kérdésnek és pedig csak azért, mert nálunk még ennek eshetősége sem mérülhet fel, hogy nem fog bekövetkezni, azt beigazolja a tények kérérlhetlen logicája: »Mekkora érzés ostroma által kellett megnyitni a bezárt, az örök fogságba tartott hangnak, midőn Croesusnak, Lydia gazdag fejelmének néma gyermeke, ki midőn apját meggyilkolni akarták és a tör már villogott, először életében felkiáltott »ne bántsátok őt.«

Ennek tudatában tehát nincs minékünk szükségünk a törvény revisiójára, mert ha az a néma polgártársunk megjelenik a választási urna előtt s azt kérdi tőle a választási elnök, hogy ki a vivát? megszólal ő ha néma is és azt kiáltja: Éljen Ghyczy Kálmán!

Nyilatkozat.

Hogy Thaisz főkapitány a budai felhűszakadás ideje alatt nálam lett volna, kereken tagadom. Azt mondja a »Kelet Népe«, hogy a főkapitány az alatt az én nyaralómban ferblizett volna. Aljas rágalom az egész. Először is mi közre ahoz valakinek, hogy kik vagy mik fordulnak meg az én házámban. Másodszer pedig

tudja meg a »Kelet Népe«, hogy roulette, nasi-vasi igen, de ferbli (fi donc!) én nálam ismeretlen játék.

*Szilvماغ László,
prókátor.*

Egy hirlaptudósító élményei a csütörtöki választásoknál.

Schnelllaufer Zakariás úrnak a szerkesztő szerdán este 5 frtot bocsát a rendelkezése alá, hogy másnap minden kerületből gyors tudósításokkal lássa el a lapot. Délután 3 órakor extrablatt lesz.

Schnelllaufer úr erőt gyűjtendő a másnapi munkára, este az Újvilágba megy vacsorálni. Ott összeakad Guckhinein, Langenbein, Streckfusz és Schauinsloch kollégáival. Nagy vacsorát csapnak, mely beterved az éjfél utáni időkhöz, s a hosszú diktióknak végén az lesz a pont, hogy Schnelllaufer úr fizeti a szánlát 5 frt 20 krt. A 20 kr. fedezését a többiek mégis collegialiter felosztják egymás közt, s az áldozatkészség viszonzásul az ingadozót haza kísérik.

Schnelllaufer úr a nyugtalan álmok dacára csak 9 óra után ébredt föl. Egy pillanat az ablakra, melyen a belövellő napsugarak prüsszenésre indították az álmos reporteri orrot, s álmoságának egész borzasztó következményei szeméi előtt állottak. Öltözetlen akart kirohanni az utcára, de mégis meggondolva a dolgot gyorsan kapta magára ruháit s rohant egyenest a lovardába, hogy a fiakerlovak irigyen néztek utána.

Onnét épen akkor jöttek ki a választók. Jókai már elmondotta a mit akart. Schnelllaufer azt is látta, hogy a concurrenzblatt embere mint gyűri zsebre a stenogrammot. Az bizonyosan Jókai beszéde.

— Óh én szerencsétlen! ordit fel Schnelllaufer úr de hangját az éljenkiáltás elnyomja, s nincs rokonkebel, melybe balsorsát átlehelhette volna.

Egy vargainastól mégis megtudta az eredményt, Jókai megvan! No jó! majd megcsinálja a beszédet ő maga.

De most el a Terézvárosba! Ott nagy csata lesz; csakhogy már elkésett onnét is. Hamar egy confortabelt. 15 perc alatt a templomtéren van. Utközben a vargainas informatióit próbálta összeállítani, de bármint törte fejét, három sornál több nem telett ki abból.

— „1 frt. 20 kr.« evvel fogadja a kiugrót a bérkocsis.

Schnelllaufer kapja tárcáját, avval a szándékkal, hogy majd ad neki 50 krt. A tárcá azonban tudvalevő

okoknál fogva, rémségesen üres volt. A reporter elsápad s hamarosan kerekét old, a nagy számmal jelenlevő konstáblerek egyike azonban torkon ragadja.

Két perc alatt útban van a városháza felé. Hiába minden rimánkodás, nem eresztik el, s ő nem tud meg az eseményekből egy árva hangot sem. Útközben az orra előtt vonulnak el Wahrmann kocsi s messziről látja, a mint a belvárosi küldöttség Deák Ferencznek viszi a mandatumot.

Szaladna, de nem lehet. A két konstabler, mint két harapófogó fogja a kráglóját. Még az a reménysége van, hogy az őrtanyán talál valami ismerős tisztet, ki szabadon bocsátja. Ott azonban nincs egy lélek sem, s Schnelllauffer úr kénytelen a hüvösre sétálni.

A boldogtalan szomorúan hajtja le fejét egy festetlen padra. Körülötte sötét van, mint a Kinizsy-utcában esti 9 órákor. Szemei azonban láttak a sötétben is. Ott vonultak el előtte Csernátony és Tavaszi párthívei, Liphay és Házmán emberei, jelenetek a várszínházból, midőn Kerntler borait csapra ütik s a berúgott választók szétkergetik a szavazatszedő bizottságot. Már halotta a Terézvárosba kirendelt katonaság fegyverének ropogását, a mint Thaisz kapitány rálövet a rakoncátlan választókra; látta, hogy oszlatja fel a szavazást a Ferenczvárosban a választási elnök, ki egyszersmind a Tavaszi-párt elnöke is. A kifejlődhető scandalumok zürve-zavarogva vonultak el szemei előtt. S ő a boldogtalan nem lehet ott sehol sehol! Ájultan hanyatlík le egy padra.

Ott feküdt öntudatlan egész estig, ekkor midőn már minden zaj elcsillapult, s a rendőrtisztek előjöttek, kieresztették. Az első ember, a kivel találkozott a concurrenzblattet olvasta. Az övék nem jelent meg. Kétségbeesetten bandukolt a lóvasut felé azon szándékkal, hogy a sinekre teszi a nyakát s elmetszeti...

Csernátonymnak egy kocsi kortese lóhalálában hajtát az utcán keresztül. Holláh! kiáltja a kocsis; Schnelllauffer azonban nem hallja, lelke már Pilátus vacsoráján issza az étvágygerjesztőt, midőn egyszerre egy lökés, s a reporter el van gázolva. A kocsi keresztül ment rajta, s jobb keze vállban kimarjult.

A balkezét jobb lábával összetéve rebegett hálaimát az égnek a szerencsés! Most már igazolhatja magát a redacteur előtt, azt fogja mondani, hogy még reggel történt vele a malheur, s minden bűne meg lesz bocsátva, még adakozásokat is gyűjtenek részére.

Talányok.

Melyik a leghosszabb hal?

A stockfisch, mert annak a feje Hollandban van, a többi része mindenütt.

*

Mi a hasonlat a nappal és szamár között?

Az hogy mindkettő szürkén születik.

*

Mi a hasonlat a tisztek és nők között?

Az hogy mindkettő él, hal a katonaságért.

*

Miért van a bécsi Sz. István templomán éjjel a torony óra kivilágítva?

Azért, hogy a mutató éjjel is rátaláljon a numerusra.

A Párkák.

(Béranger.)

BÖLCS és bolond — szegény s király,
Halljátok, mit mondok el itt:
Bacchus tultett borán s tele-
Tölté a Párkák kelyheit;
Az Ámoroknak kedvez ő,
Kiknek mindig az a dalok:
Minden halandó sziv remél
Több és több vig, derült napot.

S a lét haragvó ellene
Fatalis-ollós Atroposz
Hosszukat huzva, — viz nekül, —
Az asztalra dül, s szunyadoz
De két nővére fon tovább,
— Sok éltet-esdő is van ott! —
Minden halandó sziv remél
Több és több vig, derült napot.

Lachesis kapva serlegét
Szól: Atroposz már elaludt!
S én félek; a nagyon száraz
Fonás elzüllick, összefut.
Segítek rajta; nektárból
Veszek a lenhez áztatót.
Minden halandó sziv remél
Több és több vig, derült napot.

Felékesítve guzsalyát
Clotho így szól: munkára fel!
Borral locsoljuk most meg a
Barázdát, hol lenem kikel...
Termékeny lesz a föld, tudom,
Besziva e jó harmatot —
Minden halandó sziv remél
Több és több vig, derült napot.

Míg a két Párka bor között
Éltünk fonásán fáradoz,
Féljünk, kik itten vígadunk,
Hogy fel ne keljen Atroposz.
Csak hadd aludjon! és mi csak
Zengjük tovább e dallamot:
Minden halandó szív remél
Több és több vig, derült napot.

Szabó Endre.

Választási sziporkák.

»Ereszszétek el egymás haját én visszalépek«, írta Falk a terézvárosiaknak. A választók aztán el is eresztették volna, hanem a szegény Falkianereknek már ekkor nem volt hajuk.

— Kire szavaz? kérdé Morócz a ferencvárosi spitztól.

— Czérna Antalra.

— Das gibts net, elmehet.

Kerntler csakugyan megbukott Budán. De nem csoda mikor a szegény budaiaknak úgy kijutott a vízből részük, hogy most már minden kedvük elment a — bortól is.

Kerntler ezentul felhagy a borászattal, s a vízészetre adja magát. Különös tanulmány tárgyává fogja tenni a vízi madarakat s ezek körül a bukdár természetstóriáját legközelebb ki fogja adni.

Báró Liphay Béla annak tulajdonítja bukását, hogy Sennyey a Császárfürdőben tartott mellette kortes beszédet. A víz közellétének gondolata kergette át választóit Házmánhoz.

(Tény) A Józsefvárosba Szentkirályi 400 főnyi katonaságot kért a választásra. A kapitányság megtagadta e kérést s rossz nyelvek azt beszélik, hogy valakinek az utolsó percben tervezett felléptetése ezért maradt el.

Pedig nem görbült volna ám meg neki egy szál haja se így se.

Ugron Gábor a székely földön megbukott, a kis-öcscsét azonban megválasztották. — Ennek még pihent lesz az esze, gondolák, magukban a góbék.

A »Pesti Napló«-nak rendkívül jól megy a dolga, mire legfényesebb bizonyíték a szerkesztő oláh-falusi bukása. Hár om évi szerkesztősködése alatt ugyanis úgy meghizott, hogy az a bizonyos ködmen most sehogyan sem érte be. Az oláhfalusiak kénytelenek voltak fiatalabb tölteléről gondoskodni.

Székelyföldön fellépett két Ugron. De csak egyik ugrott át a bukron. A Másiknak hosszú volt a lába, Ugrásközben kapta a nyakába Igy esett a kába, hasra, pocsolyába.

Tavaszi Andrászt azzal fenyegette egyik kortese hogy ha visszalép, agyon lövi. E biztatásra osztán neki is ment a jámbor a választásnak. Hanem hát így is csak meglőtték biz ötöt. Már hiában, neki meg kellett halni.

KORTES GAZSI.

NO CSAK fene sokat tapasztal az ember, míg ki nem rántik alula az lepedőt. Mán elhiszem, hogy megírem az apám születését is, ha mán ebbe a csámfodott világba is megterem az ánczikrisztus, — feszítették ki a kutágasra. — Osztán ahány effiile szemétye van ennek az éldes hazának, a mind befordul hozzánk utközbe, akar a marhajárvány.

Ép a fíjastyukba szílok a csutorámbú mikor bejállit hozzánk valami Lókani vagy mi jaz anya kinyanyának keresztölték azt a uságirót, aki jaz Magyar állatot préselteti.

Aszmondi nekem, hogy derik ember kend Gáspár, ösmérem az czikkejibül.

Kusti kehes! mondok a szakálla körül tapigatva, kend vót az öregapád fíja, mer ijjen kóczosho a csizsámam se történém la.

A fíjastyuk osztán odaszalatt, hogy csiticcsa a cse-
tepatét, meg is bóbáztam érte úgy, hogy nem maradt a file mellett abbul a pacsmagbul egy macskabajusznak való szőr, aki — zsidó mijatjánkja van annak a kóser bertyárba vernyegesített fejinek, mer annélkül is fogam vót rá, — körsztöli a bort a jordány.

A herkópater osztán tuttúl attá a nipnek, hogy nem erőtetésből teszi, hannem az idvesség mindenek előtt való, azér jó lenne meghalgtanyi azt a jámbor nipet aki most irkezett, — érdemes ember a, a legkeresztényebb uságot ő préselteti, de meg a megcsókolta mán a pápa papucsát is. — Ragatt vóna hozzá a gembája.

Én meg tultam a dupla uságbul hogy ez a kehes níp nagy ellensige a pógári cibil házasságnak azir szándékom vót neki beszólni.

A hogy kítették a félfenyekü hordót a szónyok számára, a Pemete cigánt alá sangyiroztam, a ki tunyi való akkora subickos színü bürbe szuszog miút a feteke fenyé.

A herkópáter osztán kivezette azt a kehes nipet a nordóho. Felátt, háromszor keresztet hánt magára oszt elkezte a szózattyát hogy ü mán követkandikátus egy más megyébe, azér hát dicsértessék a pápa szent neve.

Ne virnyicscs, ne virnyicscs, mondok neki, a Pemete cigány meg felágaşkodott a hordóba, oszt püf! a kandikátus ott hasalt a gyöpön akar egy szentött pascal. Hanem ahogy mellátta a Pemete cigányt, — usgyi vesd el magad, — még a nyári bócskort is lerugta a nagy szaladásba, — azt gondóta valami kócos ördög butt ki a földbül, hogy a pokolba vigye elevenen tóteléknek.

A herkópater két templomi ászló közt kísértette ki Duhajrul, osztán ő meg egy krucifixumot ölelgetett kényyába. — Csikarást kapott a jámbor az ijetségtül. Maj kikuráltati a primás a huszárjával, — essen bele ja kacsanátha.

II.

Szüret, ha bor nincs is!

Kezdek mán én is a svungba gyünni, arragyogóját mámost osztán elhiszem hogy lessz cigánymenyország is. Honne vóna mikor lesz. — Essen bele a kacsanátha.

Te nap élkes küdőcscség kocogott az ajtómon. Én épenség a korcba füztem a madzagot, mer takarosan akartam kirukkónyi mivei messauditottam, hogy valamibe török azt a kis esziket a cimborák.

Bujj be! — mondok urasson, — mer azt gondótam hogy a Moslik jogverő cigány kéri a bagóbul a früstöki porcijóját.

Fenyé neki, — egy ármádija nagyságos szép vót, még a slingelt kendő se hibádzott az ellenzőjkbül, oan takarotak vótak akár a cukorbábu.

Aligség érkeztem magamra kapnyi a csurapét, oszt maj kiégett a balkönyököm a nagy szigyellősségbe, mer nagyon háziasson tanátam lennyi, — hajszen nem is csuda ebbe fenyé melegbe, a bür is szük az emberen, hát a ruházattya honne vóna mikor a.

Mondik osztán, hogy űk mi járatba vónának. Mer sehosze teccik nekik, hogy én oan szemírmessen írre

vonótam az politikátul, mikor az honyhazának ipenség az nagy honyfjúkra vóna szüksége. Azután meg a jordány, bökje hátba a lilek a keresztapját, mind követkandikátus mán, ha csak annyi eszi van is a huncucscságho akar egy porcijó pájinka, — azir hát csak szigyen szemre se jengedik, hogy Duhajon is valami kehes nyulbűös tegye csuffá jaz nipet, hanem hát űk egy szivvel lilekkel azt kajátik hogy ijjen Kortés Gáspár a követ!

Jó van no, mondok, ha mán annyira a szivükre cseppentem. Az igaz honyfi mehhajól az níp szózattyára, mer a szent. Elirzikenykedve törütem férre az bajuszom, hogy néhány élkes szóval köszönyem meg a megtiszteltetést, mondván:

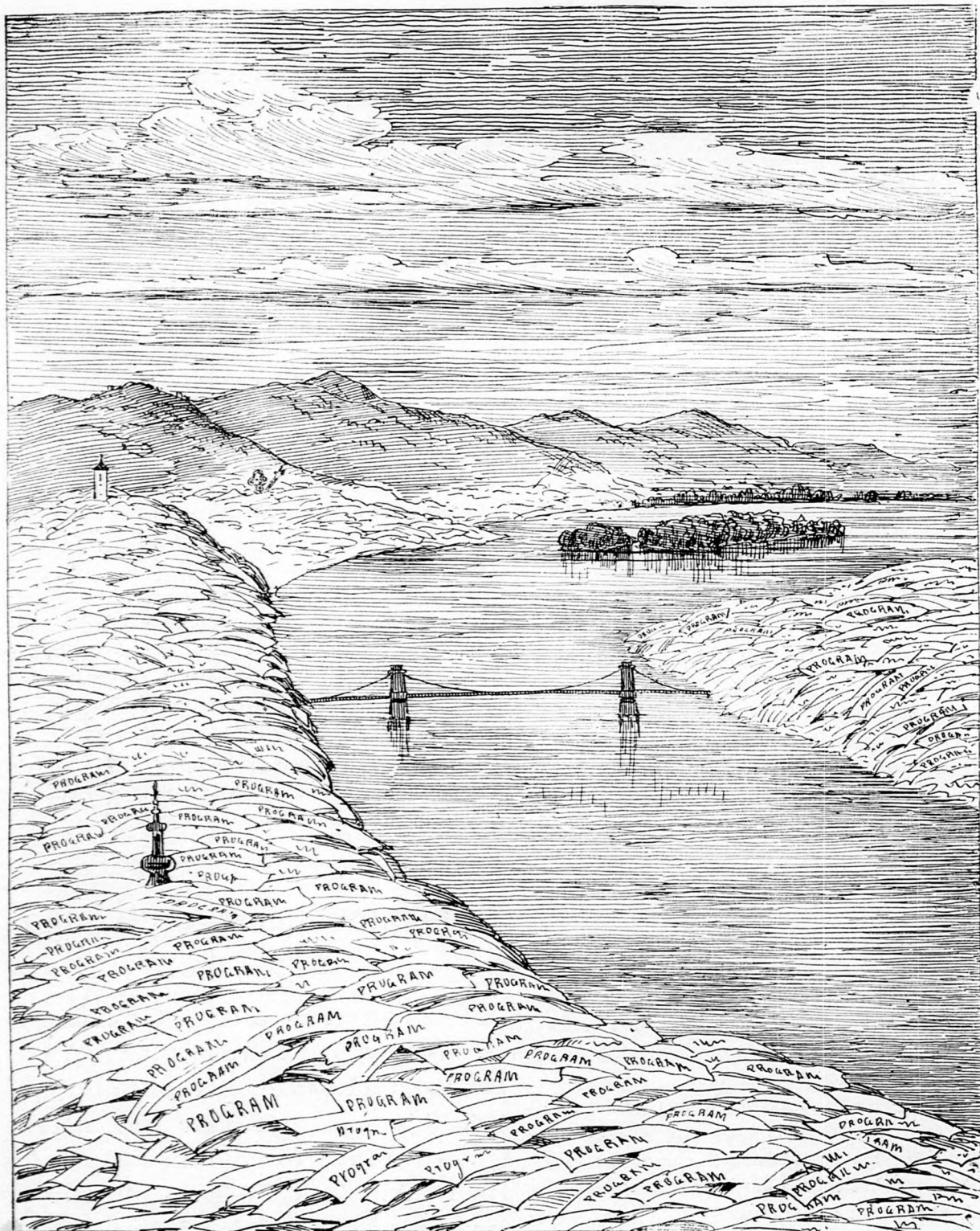
Éldes pógártársajim! Igaz hogy fenyemód be vagyunk strófolva jaz nyomorúságba — mondok keservesen, — mer könyvedzik aszszemem, ha vígig nizek ennek az árva honyhazának sanyargatott nípjein, mer sok az adó, nehíz a fizettség, tengernyi a finyánc, még is rossz az trafik. De kevis akarat kine ahó az igtül, hogy a bódogság verje fel ez árva honyhaza földgyit, mint a dudva

Én, ámbátor ámbár az csekélység diktáli bennem, hogy alligség vagyok irdemes ennagy hivatalra, mefflogom mutatnyi, hogy mig az két karom birom emelnyi, és az fokosom suhintásátul döglik az éhhetetlen nimet, akar a légy, — bétöröm az menyország ódalát is, hogy memmusassam, miképen ez földön is lesz igasság, és az honyfiak szivének borulatya ki fog derünyi, mint a márcijusi verőfnyes napsugár.

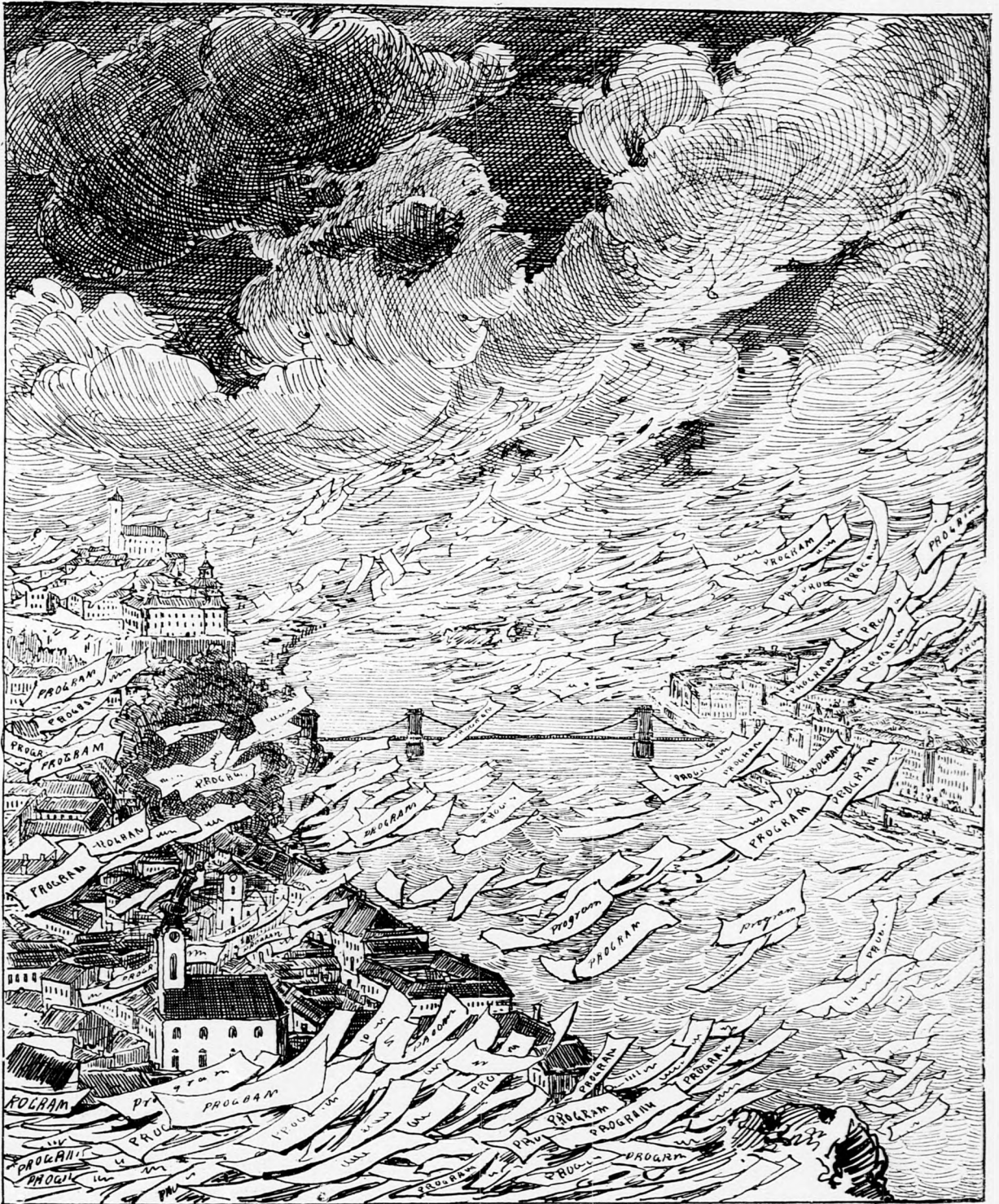
Mimmeg az prógrámmot elbeszilhetném pár nap muva, kárpátoktul ádríjájig hartogjék az egri himmus: Jajj de huncutt.

Mindennek megvan a maga oka foka.

Meggyülekezett az Isten csapása Budapest fővárosa fölött. Az ég haragja feltartóztathatatlanul ömlött fejére, s már már azon sorsra jutott, mint Herculanium és Pompeji. Az átok egészen elborította már, úgy, hogy csak a legmagasabb csúcsok látszottak ki belőle:

És a szerencsétlen város már így nézett ki

A Mindenható azonban megkönyörült az ő népén s hatalmas szájának egy fuval-
lására megtisztult a levegő, s a magyar főváros visszaadott az életnek.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

— (Ugyan minek léptették fel azt a Simonyi Ernőt Deák Ferencz ellenében?) Hiszen nem léptették őt fel, hanem felültették.

— — Az is derék dolog ám, hogy Babics korona-örsegi hadnagyot áristomba tette a kapitánya, mert a legénységet a budai veszedelem alkalmával kiharancsolta, hogy segítsenek a hol lehet. (Hja! mert olyan az a katonai szubordináció; ott csak a felsőbb orderé határoz; talán bizony Thaisz Elek is katona volt, mert ő is félt az áristomtól s ki sem mozdult a szobájából) Hát osztán ha a viz azt a vitéz kapitányt kapta volna el, s Babics nem parancsolta volna ki a legénységet az ő megmentésére? (No az megint más! akkor meg azért tették volna áristomba.)

AZ ÖRÖK KARNEVÁL,

(Elkészett poema a farsangi évadból, mely azonban talán mégis korszerű.)

MINT galambfi, ha szárnyira kél ki,
A leányka óvakodva jár
Erköését oly híven őrszi, félti,
Mint kisinyje fészket a madár;
És az ifjak villogó szemének
Félve tér ki az ártatlan lélek...
S otthon?... három gyermek sír utána...
Ez az élet örök karneválja.

Mint szomjas öz hűsvízű patakra,
Templomban fut a redős anyók,
Hogy kiöntse érzelmit szavakba;
Jímborak óh mért ne tartanók!
S míg lelke az ég malasztját issza,
Gondolatban férjéhez tér vissza —
S hogy pörölgön véle, alig várja...
Ez az élet örök karneválja.

Nemes sarja egy ösrégi törzsnek,
Mely Ádammal vette kezdetét,
Egy gazdag pórt messziről köszönt meg,
Kit embernek sem tartott elébb;
S bárha annak ninesen kutyabőrre
Ny:jas hozzá — hja hitelezője,
Ki börtönrel ijesztget reája...
Ez az élet örök karneválja.

Míntha feje érett kalász volna...
Nézd a tudós képtü öreget;
Nincs tudomány, a mi nem »otthon«-ja
Mit ő nem tud, mit nem emleget;
A bölcs tanács nála mindig készen:
De, mely tömve hibával nem létszen,

Három négy szót nem ír fel pennája...
Ez az élet örök karneválja.

Ez az élet... hajh de jó az árnyak
Fejedelme némán, zordonúl;
S akkor is, ha mindent sírba zárnak
Az erény, az éjbe nem borúl:
Ott a sirkő aranyos betűje
Szép erények hangos hirdetője...
Hja csak szépet vérsnek a f:ffára...
S ez a halál örök karneválja.

Pál Diák.

Műfordítások.

Beréssith bárá Elohim eth hassámáim.
Béressit a báró előhivta, hogy számoljon.
*
Quae fortuita sunt, certe esse non possunt.
A kik fortélyosok bizonynyal nem kapnak passust.
*
Puder est optimus omnibus bonis.
A puder minden omnibusnál jobb!
*
Non poenitet me vixise.
Ne bánom, hogy vixoltam.
*
Me tui miseret
Engem s téged mi szeret?
*
Senes Romani circum ambulabant.
A szenes románok a circusban is jártak.

Egy jó keresztyén.

(Adoma.)

X. Y., gazdag uri ember volt az alföldön, — de minden gazdagsága daczára neki is meg kellett halni, a mint hogy azt ritka ember is kerüli el. Mikor végórát közeledni érezte, magához hivatta jószág-igazgatóját, kiről tudta, hogy a szabad-lopás nagy mestere, és ügyvédét. Ezek búsan szóliták meg a haldokló urat:

— Mit méltóztatik parancsolni? Talán végrendelet csinálunk?!

— Nem a! nyögött a haldokló.

— Vagy valami titok nyomja nagyságod szivét? kérdezé az igazgató.

— Az se! hörgé a beteg, — csak mint jó keresztyén a Krisztus példáját akarom kövneri s két gonosztevő közt meghalni.

S úgy lön.

A Kiskossuth fogadtatása Debreczenben.

(A „Debreczeny“-ből.)

A mai napon gyémánt betűkkel fogja feljegyezni Klio, ma érkezett városunkba, a nagy hazafi, tetőtől talpig 48-as polgártárs, a lángelemei zsenialis író, és a leendő képviselő: Kiskossuth Fakovay Gyula.

Mióta a világ áll, még képviselő jelölt nem részesült olyan fogadtatásban mint Ő.

A nap két órával előbb kelt fel, mint rendesen. Az utcákon millionkint hullámozott a nép. Ember ember hátán állt.

Az indóházban — pontos összeszámitásunk szerint nyolc ezer választót jelent meg. A hajdú szoboszlói, kutyabagosi, piripocsi pépkörök küldöttségileg voltak képviselve. Ott láttuk báró Baldácsit, in corpore az elemi és kiseddovó ifjúsággal.

Midőn a vonat megérkezett egetrázó éljenzés keletkezett, mely majdnem 35 percig tartott.

A zaj lecsillapulása után, 360 fehérbe öltözött hölgy lépett elő és szeretett jelöltünknek egy babér koszorút nyújtott át, mely-testvérek között megér ötezer forintot

Fölösleges mondanunk, hogy a bevonulás minden tekintetben fényes volt. Fakovay barátunknak nem engedték meg, hogy a debreceni földet érintse, az ember tő meg fejém ment be a városba.

Programm beszédjétől és annak óriási hatásáról más helyen szólunk. Elég az hozzá, a mai nap Tisza Kálmán bukását jelenti.

DUDÁS.

(Paródia Várdy Antal „Judás“ című költeményére.)*

Mikor versei megjelentek:

A nagy világ borzadt... nyögött,

S száz ember ugrott vízbe rögtön

És nyult el a halak között

Kisirt szemekkel, mellét ütve,

A századik eset felett

A vad poéta elsohajtá:

»Ez mind értem végeztetett!«

... A Dunaparton, egymagában,

A szerencsétlen pontokon,

Melyekre bús éjféli árnyat

Holtak képzelt hullája von,

A melyek üvegs szemekkel

Megátkozák a versirót:

Üldözve lelke kigyójától
Bolyong Dudás Miskarióth.

S már képe oly vad, színe vesztett,
Nincs nyugodalma kint, se bent,

Fülében itt is, ott is egyre

Öngyilkosok bösz átka cseng.

S már tizszer, százszor megkerülte

A mély, sötét vesztőhelyet,

Meg visszatér a hüvös körbe,

Kerüli az embereket.

S míg szíve alján olthatatlan

A szent írásnak pokla ég:

Kezébe göresösen szorítja

Szerencsétlen verskötetét.

Oh hogyha e hitvány kötettel,

Mely lelkét összeperzseli, —

Kiránthatná őket a vízből —

Többet nem fogna költeni!

S mindig sötétebb lesz körötte!

Meg-megrendül a néma föld,

Mint hogyha trombita harsogna, —

Az eb rémes hangon üvölt.

S a mint bolyong a mély sötétben

Kifáradva... aczéltalan,

Leroskad egy vén füzfa alján,

Nem tudja hol jár, merre van?

És letekint a szörnyü vízre,

Mely mint az átok oly setét —

S egy vízcepp hull forró fejére,

Fölrázza lelke éjjelét...

S kelettől nyugatig cikázón

Villám repül az égen át —

S hogy letekint — irgalmas isten! —

Sápadt ajakkal fölkiált...

Alatta száll-megy a sok hulla,

Szeme kitágult — rajta csügg,

S a víz hullát vet föl magából,

Itt... ott... amott... és mindenütt!

És elrohan, mint üldözött vad

Árkon-bokron, — ungon-berken,

Fut, mint az örült, de fejére

A vízcepp hullik szünetlen.

A Dunapartnak végtelenjén

Villámos éjben, egyedül,

Fut, de mitől fut, el nem hagyja,

A szörnyü rím — lelkében ül!

S a mint rohan, megbokrosodva,

Örült vakon, iránytalan,

Izzó fejét a vízbe vágja —

Le s felbukik... és fulva van.

A test pihen már... de a lélek

Tovább fut az éj szárnyain,

Az irgalomnak kapujához

Gyötörve üzi szörnyü kin.

»Bocsássatok be az atyához,

Mert száz fiát agyonírák!

*) Felolvasatott a szerző által az egyetemi olvasó körben június 27-én

Az agyonirtak szent nevében
 Kegyelmet ad nékem talán.
 Isten nem üzi el magától
 A gyilkos, átkos versírót!
 »Ki vagy te szörnyü bün szülötte,
 Felelj! — « »Dudás Miskarióth!!«
 A borzadály átfut az égen...
 Menny megdördül... csillag lehell...
 Hozsánna némül... csak az isten
 Nagy átka zúg rá válaszul.
 Az író lélek összegörbed,
 Borzadva eldöcög tovább,
 S eléri béna jambusokban
 A kárhozatnak kapuját.
 »Bocsássatok be! bünöm szörnyü,
 Csak itt lelek rá büntetést,
 A melynek isten nagy kegyelme,
 Irgalmassága — mind kevés;
 Nincs bün. csupán az enyim. Nem szült
 A föld, csak egy ily versírót!«...
 »Felelj! örök tüz új lakója,
 Ki vagy?« »Dudás Miskarióth!!«
 — A láng megáll... a »jaj« elhallgat...
 A kin egy Percig nem sajog...
 Borzasztva futja át a poklot:
 »Dudás Miskarióth vagyok!«
 S aztán fölzug rá iszonyubban
 A rémület, a szenvedés...
 »El! vissza innen vad poéta,
 A kárhozat neked kevés!«
 — S miként a vulkán szörnyü füstje,
 A mely a lángon átvonul,
 Megy üldözötten Dudás lelke
 Fent és alant hazátlanul.
 És visszatér megint a földre,
 A mely reája érdemes,
 Bolyong a földnek minden táján
 S borzad tőle paraszt, nemes!
 Az isten szörnyü átka rajta,
 Számüzte öt ég és pokol,
 A mindenségben nincs hazája

A földön kívül... nincs sehöl!
 S itt butog köztünk rimes áráya,
 Itt butog köztünk nyugtalan,
 Itt suttog kin-klapanceziákat
 Boszúból a boldogtalan.
 Itten kísért minden kontárba
 Az égostromló föld felett, —
 Kiüzve egyből s millióból:
 Keres s talál mindig helyet.

... Óh hogy ez átkos, verses földön
 Már fenn nem áll a kaloda,
 Hogy minden versíró ripöknek
 Egy közös utja vón oda!
 Mert most kobozra s éljenekre
 Sápítóz minden m e n d i k á s . . .

Közöttünk bolyga Dudás lelke:
 Átok rajtunk a versírás!

Pósa Lajos.

Mutatvány a szent lapból.

A folyó hó 26-án történt felhőszakadás Buda városa környékét olyan simára seperte, mint a tenyere. Villáknak, nyári lakoknak, hova a destructiv sajtó emberei és publicuma nyaranta kéjelegni járt, még a fundamentomai is kiszaggattattak. A svábhegy a földdel egyenlővé tétetett, a fogaskerekű vasutat Orsovánál fogták ki a Dunából, a Gellérthegy eltöröltetett a földszínéről, a Jánoshegy helyén tátongó mélység ási-tozik. Nagy az ur és hatalmas az ő karja!

Az eccehomo-réten állt azonban egy szentnek a szobra, mely viharrongálta arcával (hja az istentelen főváros nem reparáltatta ki szegényt,) nyugat felé nézett; s a borzasztó vész, a hegyeket eltörülő orkán egy haja szálát sem görbitette meg a szentférfiui szobrának.

Miraculum!

A kegyes szent látta a pusztulást maga körül s megesett az ő szíve a jámbor népen, mely oly áhitattal hallgatta Sennyey szónoklatát a Császárfürdőben, s megfordult, látni a romlást, mely Buda városát elárasztotta.

Könnyekek csorogtak a szobor szeméből s sirva emelte szeméhez katufrékjának kő szárnyát.

Mi kimentünk a szent lábaihoz s meggyőződünk, hogy a fentebb előadottak mind egy betüig igazak. A szent akkor is zokogott a szerencsétlen város felett. — A könyörületes szobor jajveszékélése valóban megindítól volt. Szegény budaiak! egy percre mi is megsajnáltuk őket.

Az őszinte fájdalom, mely a köszent köarcán oly szivetrendítőleg nyilatkozott, meggyőzött bennünket arról, hogy a szent még nem értesült a választás eredményéről. Hja! az istentelen város nem járhatja neki a Magyar Államot; hanem küldünk is neki ezentul tisztelet példányt. Mi elmondtuk neki a július 1-én történeteket, hogy e kárvallott nép Liphay bárót csufo-san megbuktatta.

Az indignatiót, mely e szavakra a szent arcán nyilatkozott lehetetlen leírni. Fölkapta fejét s egy haragos tekintet vetve a városra, mérgesen visszafoglalta előbbi helyét s hátulját mutatta az istentelen városnak.

Nem is érdemli ez meg hogy ily szentnek a tekintete fényeskedjék neki.

AZ „ÜSTÖKÖS“ EREDETI OKMÁNYTÁRA.

Levélczím:

Rekomandért Sándor várágát

Mihályos Vilmos

Huzár János nagy úrnak

Víz Kisházba

Budán

A peches ember.

IVÁN barátunk csinos szép gyerek,
Az ábráz atja ékes, lágy, kerek.
Sugár termetű a mikor feláll,
Mosolygó ajka mindig csókra áll.
Ajka felett dús kondor bajusz,
Színe a szénre vagy koromra huz.
Minden arcvonása valóban keleti
S e tulajdonsága mód nélkül kelleti.
Beszédje mint a halcsik ply sima,
Modora nyájas, mint a kis liba.
S valóban én nagyon, nagyon csodálom,
Hogy oly szemeket kerül az álom —
Minők az övéi:
A pokol-ablak nincs tán oly sötét,
Még is világol, szilaj tűzben ég.
Lelke az ábránd karján szendereg,
S gyakran bohókás, naiv jó gyerek.
Azonban egy nagy privát peche van,
Hogy szerelmes lesz egy pillanatban;
Azután meg huzza-halasztja a dolgot,
Mert ha ábrándozhat, úgy valódi boldog.
Ilyenkor élte tündér szép világ,
Leghűbb barátja lesz a holdvilág;
A rózsaszín hajnal még ablaknál leli,
Szíve a mámorral csordultig van teli.
S a mig ott sohajtgat hálkan, lágyan, kéjjel,
Uj tervet főz minden istenadta éjjel,
Addig a lányka másról álmodik,
S Iván barátunk szépen kikopik
A boldogságból.
Restelni kezdé végre is magát,
A figurák közt ő csak nem pagát
Hogy csak szorongjon egyre mindenütt

Amit még a tökfilkó is elűt.
S elhatározá, hogy a farsang alatt,
Megházasodik, török vagy szakad.
S rögtön, azonnal, akit megszeret,
Megoszt majd véle éltet, kenyeret. —
Álarczos bált hirdetett a Redout,
A legszebb maszka hátha neki jut?
Feszült kebelével alig hogy belép,
Körtülrajongja a sok büszke szépe.
De ő regényes, különc egy fiu,
S tapintatára szörnyűkép hiu.
Igy történt aztán, hogy egy apáca
Sugár növésű, akár a pálca
Nyeré meg a szegény fiu kegyét.
Esdett is hozzá, mondja meg nevét,
Vagy csak egy jelt, egy árva picit jelt
Adjon magáról, de az nem felelt.
Éjfélkor eltűnt csalfán, álnokul,
Csak legyezőjét hagyta zálogul.
Iván barátunk amint nézdelé,
Sohajtva nyitja lassan kétfelé,
S kihult belőle egy papirdarab,
Rajta csak ennyi: s i r i g h ű m a r a d.
I z a b e l l á d.
Fut, mint az örült, — hamar egy kocsit!
Hiába mondtuk neki azt hogy csitt!
Hamar utánna! — amebba űlt bele!
S a kocsist kéri: fusson versenyt vele,
Amint úgy is leve.
Másnapra kelvén, reggel, jó korán
Türelmetlenül lábalt szaporán
Ama ház elé, hol tegnap estve
A szép maszk eltűnt, ő pedig leste.
És ott a kapusnak átadja névjegyét,
Mondván, — ha megnyerné a kisasszony kegyét
Akinek itt Izabella neve,
Egy legyezőt átadni menne be.
A portás eltűnt, — s ez nem lári-fári;
Iván barátunk szorongva várta,
S kijött elébe a volt apáca:
Egy karcsu sugár vén milimári.

Döfilant.

Sajtóhibák.

— Az »Üstökös« 15-ik számában közlött »Pancsa-
tantra« cz. versbe egész csomó fogas sajtó-hiba csuszott bele.
Ilyenek: »Vischnu Já r m a« helyett olvasandó Vischnu
S c h á r m a c, a 302 lapon »Ez tény« helyett »És tény.«,
»Nem fény« helyett »Nem t é n y«, — 303-ik lapon »Veren-
drus« helyett olvasandó »N u m e r u s« néhány sorral alább
alább »Elölleges« helyett »Egy teljes«, a vége felé pedig,
»tusson« áll »fusson« helyett.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Státió utca 80-ik szám alatt.

Peat. 1875.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD.

(Athenaeum-épület)

Hirdetések felvételnek:
egyedül

LÁNG LIPOT ÉS TÁRS.

I. nemzetközi hirdetések fel-
vételi irodájukban, Budapesten
Maria-Valeria-utca Thonetudv.

Rajzolja

JANKÓ.

Metzer

POLLAK.

A legbiztosabb és legkellemesebb szer váltóláz ellen

különösen gyermekeknél, kik a keserű Chinint másképp bevenni nem képesek, a

CHININ CSOKOLÁDÉ

és a Chinin-cukor

Rozsnyay M. gyógyszerésztől Aradon (azelőtt Zombán Tolnamegyében) melyeket a magyar orvosok és természet-vizsgálók és a

nagygyűlés Fiumében
pályadíjjal koszoruzott.

Kapható vagy megrendelhető a birodalom minden jöhrű gyógyszerárában.

A hamisításoktól óvakodni kell!

Mindenki csak a Rozsnyay M.-féle pályakoszoruzott kéztímetnyit kérje és fogadja el.

Temesváry

Manó
magyar cipőgyára

Budapest, király-utca 1. sz. ajánl

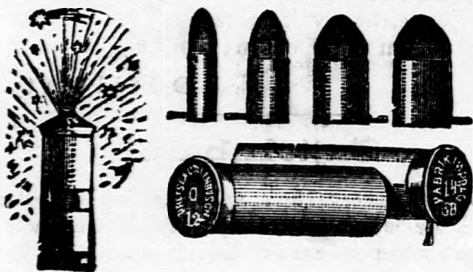
Hölgyek számára:

Brünel topányokat lakfejjel, legfinomabbul diszítve frt. 2.70.
Topányokat gumi betéttel, magas kivágással 3.50
Bőr topányokat erős chagrinból, szegett és srófolt duplatalppal frt. 3.80.
Fiúk, leányok és gyermekek számára 100-féle fajta, frt. 2.80-ig.

Urak számára:

Topányokat chagrin vagy erős zerge bőrből 4 frt.
Topányokat borju- vagy bagariabőrből srófolt duplatalppal frt. 4.50.
Topányokat lakkirozott bagariabőrből, sróf-munka frt. 5.30.
Cizmákat vagy férfi lábbelikeket erős bagariabőrből, háromszoros srófolt talppal, 10 frt.

Vidéki megrendelések posta-utánvételt mellett.

F Á K L Y Á K,

salon- és műtűjátékok, léggömbök s lampionok, Lefaucheux-, Lancaster- és Revolver-töltények, ugyiszintén mindennemű vadászati eszközök nagyban és kicsinyben.

Árjegyzékek bérmentve küldetnek.

Zubek és Bátor

fűszer-, csemege- és bor-kereskedése, Budapesten, egyetem-tér 3-dik szám.

Kitünő nőiruhakelmék
a legutányosabban kaphatók
HAMBURGER ADOLF-nál.
Budapest, IV. koronaherceg-utca 8.
Minták bárhova ingyen küldetnek.

Bámulatos olesó!!

és tartós árúért jótállás és biztosítottak,

SCHULHOF ADOLF

Budapest, országút, Károly-kaszárnya, 24-ik szám.
nagyszerű

czipő-gyárában

Hölgyeknek.

Comodecipő finom eberlasting vagy bőrből	frt. 1.20.
Comodecipő sarkkal, elegans diszítéssel, legfin.	2.—.
Eberlasting czugos topán 6" magas szárral, legfinomabb faj	3.80.
Finom bőr czugos topán 6" magas szárral, erős dupla talppal	4.—.

Uraknak.

Comodecipő finom bőrből	1.30.
Zergebőr topán lakkorral	4.89.
Külföldi borjubőr (vixos) vagy legfinomabb chagrinbőr topán erős dupla talppal	5.—.
Cizmák finom borju- v. chagrinbőrből, csattal	12.—.

Leányok, fiúk és gyermekek számára legdusabb választékban 1 frt 50 krtól 3 frtig.

Vidéki megrendelések utánvétel mellett gyorsan és pontosan eszközöltetnek. 834 964

Mulattatásul!

Flobert-fegyvernem.

mely kézen töltött töltényekkel használják, s nem durranván, golyóvali czéllövészethez szobában is, söréttel pedig kisebb madarakra, sok mulatsággal párosult gyakorlathoz alkalmas. Kiállításukoz aránylag ezekből fegyvereket frt 16—18, 20—25, 30—35 frtig, — pisztolyokat frt 9.50, 13.50, 15 frtig darabját tartunk készletben 6 és 9 m/m átmérőjű töltényekhez. **A töltények ára, 100 darab 6 m/m golyóval 1.60, madársöréttel 2.—, 9 m/m golyóval frt 2.20, madársöréttel frt 3.30**

Vas czéltáblák. ezekhez rajz szerint kiugró bolygóval, hóczzsal és elsőlső mozzással dbja ft 9.—, kisebbek bohóccal mozzar nélkül ft 3.30 és 5.

Jó szerkezetű bolcz-puskák, melyek szörnnyállal használhatók, tatkak czéllövészethez, kisebbek frt 15.—, nagyobbak frt 25.—

Gaubert-fele egyesítő kerti madár-fegyver Lefaucheux rendszere szerint, elegáns, könnyű frt 31.—

Angol botfegyver percussiósi rendszer szerinti 'frt 24.—, hátultöltő Lancaster 28—35 f tlg.

Párisi favó bot-fegyver verebészet- és czéllövészethez alkalmas meglepő udnság, 10 frt.

Fusil a l'air egyike az ujkor legérdekesebb találmányainak. rezéstőlén minden veszély nélkül léggel tölthető meg s magával vihető. A fegyver caliberje 9 m/m s 60 lépésnyi távolságra golyóval vagy söréttel használható, darabja 70 frt.

Személyes vagy írásbeli megbízások ezen fegyvernemekre, valamint revolverekre, vadászfegyverekre, és mindennemű vadászesszközökre, melyekről szivesen szolgálunk rajzokkal ellátott árjegyzékkel, gyorsan eszközöltetnek.

KERTÉSZ és EISERT
Budapesten, Dorotya-utca 2. sz.